

belső indíttatásból

Sopron, Zeneiskola

szöveg: Bach Péter / fotó: Polgár Attila

A Soproni Zeneiskola épületét nem elsősorban megértenünk kell, hanem elfogadni miliójét, megérezni auráját
The Sopron Music School building is not something that is primarily to be understood, it is more a milieu to be accepted, an aura to be felt

Van úgy, hogy tervezni kell – describere necesse est. Egyszerűen lehetetlen elmeni a feladat mellett. Nem külső kényszerből, hanem belső indíttatásból, bármi áron. A kötődések, az érintettség és az azonosulási vágy miatt. Alkotásmódszertani szempontból ez a magatartás intuitív, mindenkoránál nem nélkülözi a megismerés vágyából fakadó didaktikus, tisztta tárgyilagosságot sem.

Elemei törekvéseink közé tartozik, hogy az épületeket mint környezetünköt megróbáljuk megérteni. Analizáljuk őket, míg eredményképpen megkapjuk a kivont összetevőket, melyek önmagukban már semmit nem jelentenek.

Azt gondolom, hogy a Soproni Zeneiskola épületét nem elsősorban megértenünk kell, hanem elfogadni miliójét, megérezni auráját.

Az épületek szövetében, szövedékében megjelenő kapcsolatrendszer bensőséges, intim és inspiratív térstruktúrát hozott létre – megvalósítva a funkció és a forma egységét. A telepítés, a környező várostesthez való idomulás és a történelem integrálása zavarba ejtően egyértelmű. Lehet boncolgatni és indokolni, de inkább érzem, hogy jó.

A beépítésben és az építészeti formálásban minden az olyan viszonyrendszereken alapszik, mint az „áthatás”, az „átlátás” vagy az „átkötés”. Az épületegyüttes tömegképzése, homlokzatainak megfogalmazása enteriőr-motivált. A nyílások, az irányok és az arányok igazából a belsőben nyerik el végleges, megkérdőjelezhetetlen létfogulságukat. A tervezett közlekedőtorony ablakrésein át megdöbbentően megkomponált látványok, képek és városképek tárulnak fel. A belső terekben a viszonyrendszereknek köszönhetően a közlekedés permanens izgalma és szabadsága érezhető.

A telepítés, a környező várostesthez való idomulás és a történelem integrálása zavarba ejtően egyértelmű
It has been sited, fitted to the surrounding urban body, and integrated into history with disturbing clarity

Az épületek szövetében, szövedékében megjelenő kapcsolatrendszer bensőséges, intim és inspiratív térstruktúrát hozott létre
The system of relationships infused into the fabric and texture of the buildings has given rise to an intimate and inspirational spatial s

A beépítésben és az építészeti formálásban minden az olyan viszonyrendszeren alapszik, mint az „áthatás”, az „átlátás” vagy az „átkötés”
The layout and the architecture are pervaded by relationships like "spreading through", "seeing through" and "linking through"

Kiemelten fontos és egyértelműen detektálható a kiegyensúlyozottság elvének tudatos építészeti alkalmazása. A régi és az új, az archetipikus és a „modern”, a külső és a belső, a tér és a tömeg egyensúlya olyan bázisként definíálja az épületet, mely akár az összhangzattan – biztos hátterét adhatja a művészet, jelen esetben a zene oktatásának.

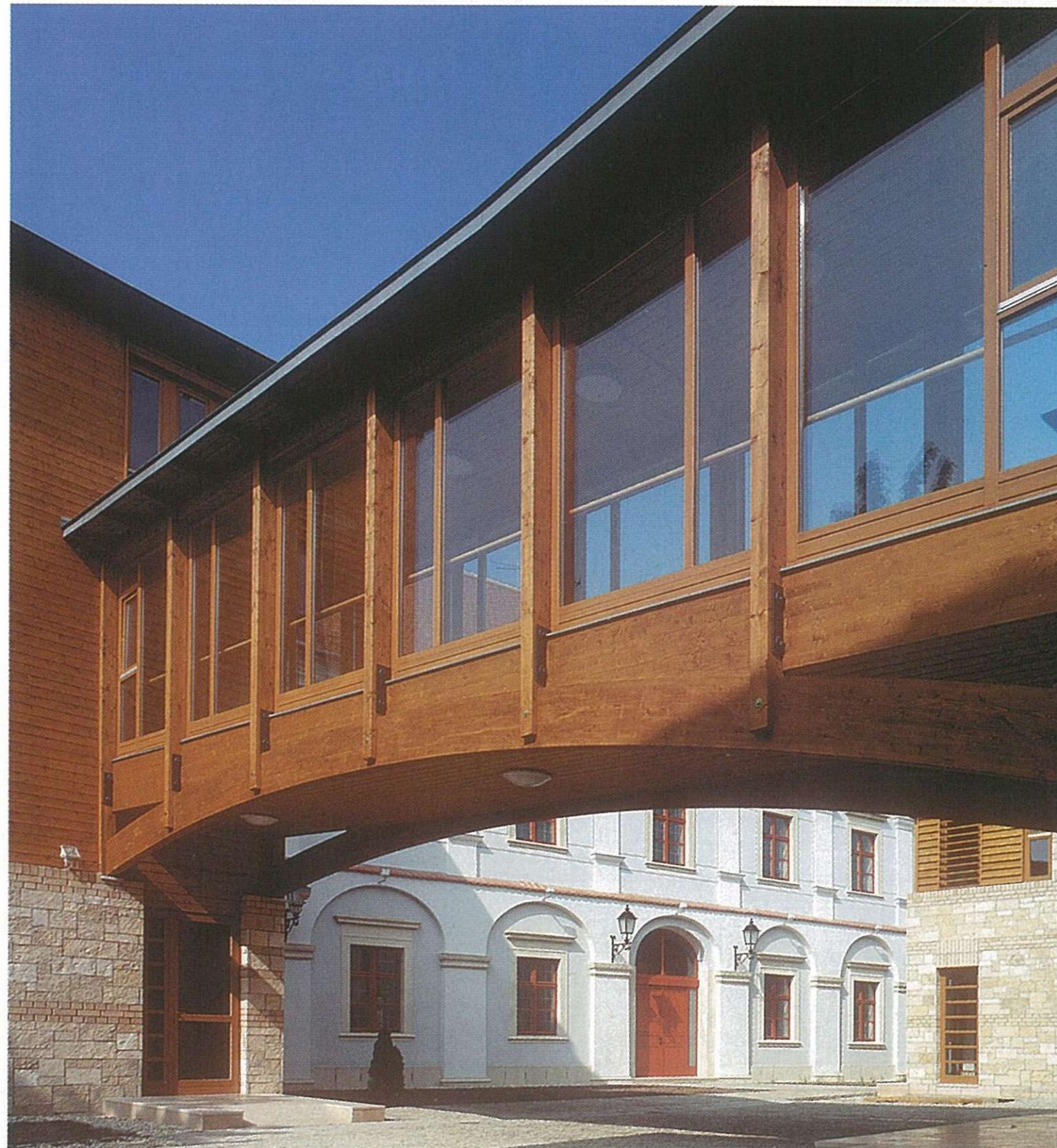
És hát igen, a zene... Egészen bizonyos, hogy az épület nem lenne ilyen a benne megszólaló zene nélkül.

Mozart Varázsfuvolája, Schubert Pisztráng Ötöse és Kodály dalai nélkül, melyek dallamai egymással keveredve szűrődnek ki a próbatermekből. Néha még melléütnek, de „komoly” zene... (Talán nem lenne ilyen az este nélkül, a diákokra a kis belső udvaron várakozó szülők nélkül és a korán jött október végi hó nélkül sem...)

Végezetül elengedhetetlen, hogy néhány gondolatot leírjak az épület-együttesnek, illetve az építész tervezőknek az egykor középkori jezsuita konviktus épületéhez való viszonyulásáról. Az épülettel való bánásmódot tervezői oldalról a kor és az érték tisztelete mellett a természetesség jellemzi. Nincs benne a „régi” túlzott eufemizálása, de degradálása sem. Nem a kizárlagos konzerválásra, hanem az adekvát revitalizálásra törekszik, mely által az épület nemcsak műemléki, építészeti és művészettörténeti – de használati szempontból is értékes marad. Megőrizve minden, amit meg kell és lehet őrizni, illetve befogadva minden (a zenét), amit ma befogadni képes.

Egészen bizonyos, hogy az épület nem lenne ilyen a benne megszólaló zene nélkül

This building could not be what it is without the sound of music within it

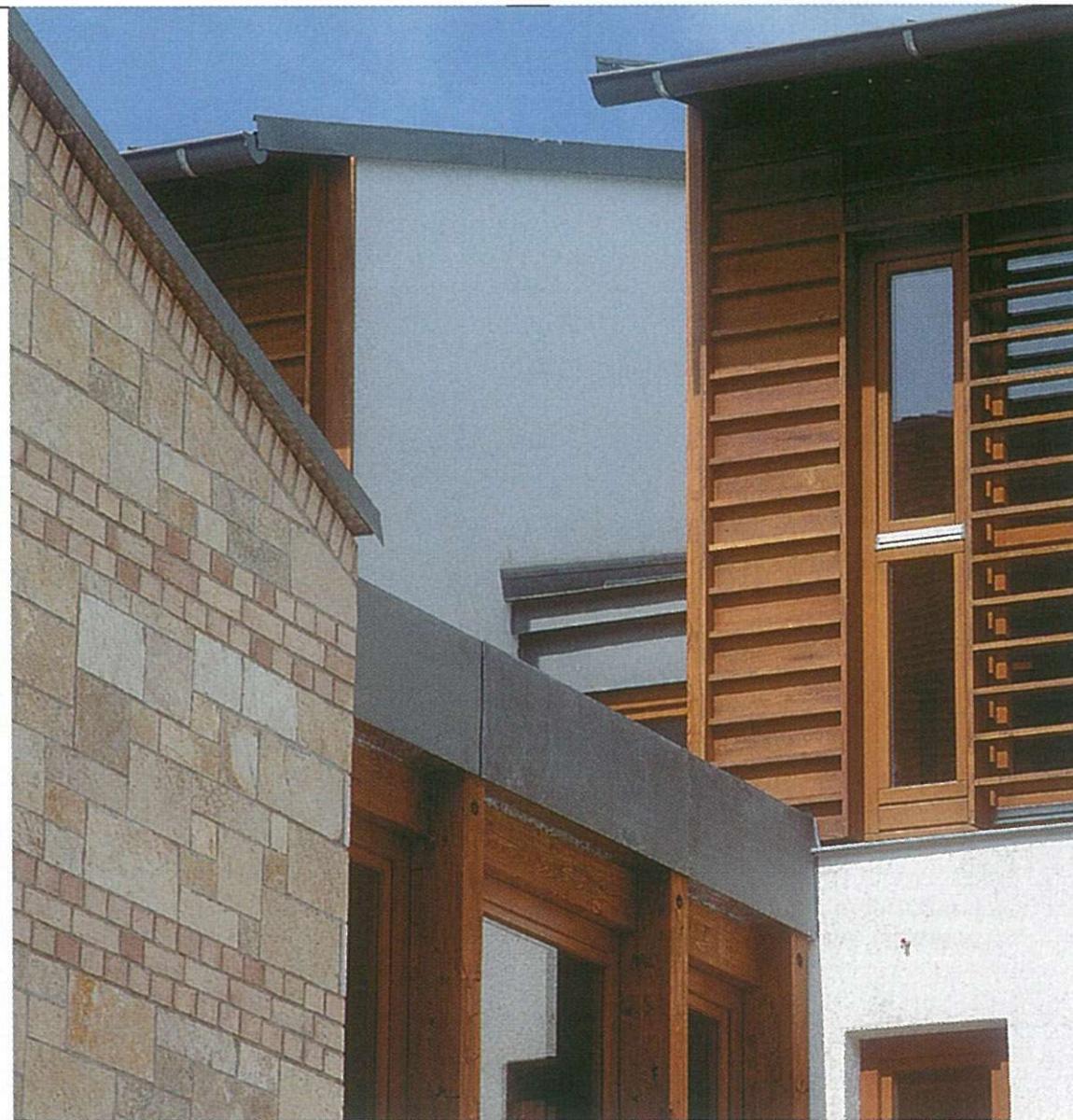
inner impulse

Music School, Sopron

text by: Péter Bach / photos: Attila Polgár

Sometimes the drive to design is irresistible - describere necesse est. The task just cannot be avoided. Not on account of any external force. The drive is from the inside, at any price. It stems from personal bonds, involvement and the longing for identification. In terms of design method, this is intuitive behaviour, but nevertheless has essential recourse to the didactic, pure objectivity arising from the desire to know.

We have a basic need to try to understand the buildings that form our environment. But when we analyse them, all we get are a set of abstract components that mean nothing in themselves. The Sopron Music School building is not, I believe, something that is primarily to be understood, it is more a milieu to be accepted, an aura to be felt. The system of relationships infused into the fabric and texture of the buildings has given rise to an intimate and inspirational spatial structure, in which the unity of form and function is attained. It has been sited, fitted to the surrounding urban body, and integrated into history with disturbing clarity. One could anatomise and justify, but the point is that it feels right. The layout and the architecture are pervaded by relationships like "spreading through", "seeing through" and "linking through". The silhouette and elevations of the complex are motivated by the interior. The apertures, directions and proportions only really take on their final, unassailable *raison d'être* in the inside. The windows of the planned lift and stair tower reveal a striking composition of sights, images and city views. The interrelationships of the internal spaces give rise to constant excitement and freedom of movement. Of outstanding importance is the conscious and detectable architectural application of the principle of balance. The equilibrium of old and new, archetypal and "modern", external and internal, space and mass, forms a defining basis for the building that is like the theory of

A régi és az új, az archetípikus a külső és a belső, a tér és a súlya definíálja az épületet

The equilibrium of old and new, and "modern", external and internal, space and mass, forms the building

harmony - providing a dependable background for the teaching of art, in this case the art of music. Ah yes, music. This building could not be what it is without the sound of music within it. Without Mozart's Magic Flute, Schubert's Trout Quintet or Kodály's songs, all blending together as they filter out of the rehearsal rooms. The odd wrong note, but this is "serious" music. (And the building might also be different without the evening, the parents waiting for their children in the little interior courtyard, and even the early end-October snow...) Finally, a few essential words on the relationship of the complex, and of its architects, to the former medieval Jesuit boarding house. The way the building has been treated by the architect shows a respect for age and values, and a natural approach. There is no exaggerated eulogising of the "old", but no debasing either. The intention has gone beyond mere conservation to effect a revitalisation of the building in an appropriate way that not only retains its historical, architectural and art-historical values, but invests it with a useful function. Everything has been safeguarded that can and must be, and everything possible (music) accommodated.

